

Chương thứ 18

THỦ ĐOẠN KHÔN LƯỜNG

Lần đầu tiên Mạnh Đạt Nhân được đối diện cùng một lúc với nhiều nhân vật Thần Môn. Không những thế, đây cũng là lần đầu tiên Mạnh Đạt Nhân biết rõ ai là tam trưởng lão, kẻ đã từng nhẫn tâm hạ thủ nhị trưởng lão để chiếm đoạt tìn vật tuyên chọn. Đó là người vừa xuất thủ chế ngự Mạnh Đạt Nhân.

Với ánh mắt căm phẫn Mạnh Đạt Nhân đang dành cho tam trưởng lão, một trong những nhân vật đứng đối diện với Mạnh Đạt Nhân bỗng lên tiếng :

- Nếu tiểu tử quả là người đã được Hoàng lão đại tuyên chọn, Không trưởng lão hãy nhìn thái độ của y kìa, dường như mưu đồ của bọn ta đã bị y đoán biết. Và nếu y đã biết ...

Tam trưởng lão họ Không của Thần Môn chột xua tay :

- Có phả Kim nhị chuyên sứ muốn nói, cả Hoàng lão đại cũng đã nghi ngờ bọn ta ?

Nhị chuyên sứ họ Kim tỏ ý lo ngại :

- Nếu để Hoàng lão đại nghi ngờ, Kim mỡ e kế sách của môn chủ hỏng mất.

Lão Không cười nhạt :

- Không có lão Hoàng cũng không sao. Giả như phen này môn chủ đắc thủ bí kíp Vạn Lưu, việc tiến vào Phong Thần Liên Hoàn Động để chiếm hữu công phu Cửu Trùng phân thượng tầng kẻ như không cần. Tuy kế sách có thay đổi nhưng Không mỡ vẫn tin môn chủ rồi cũng sẽ chấp thuận.

Một nhân vật khác lên tiếng :

- Nói như Không trưởng lão, chúng ta phải lưu lại đây chờ môn chủ đến ?

Lão Không gật đầu :

- May nhờ Vũ Văn tam chuyên sứ vốn am hiểu cơ quan, Không mỡ đã phát hiện một bí đạo, đủ kín để giam giữ tiểu tử mà không bị bất kỳ ai nghi ngờ. Hy vọng trong thời gian chờ đợi môn chủ nhận được tin và tìm đến, chúng ta sẽ có biện pháp bảo tiểu tử nói rõ cách luyện công qua những dấu vết lưu lại ở Tam Điệp Cốc.

Nói đến đây, lão Không nhếch môi :

- Chỉ có Hoàng lão đại quá ấu trĩ nên không tin lời tiểu tử. Riêng Không mỡ có đủ lý do để tin.

Với dáng vẻ là người chủ xướng mọi việc, ngay khi dứt lời, lão Không chột dùng thủ pháp cách không, giải khai á huyết cho Mạnh Đạt Nhân.

Lão Không bĩu môi, cao ngạo :

- Những gì ta vừa nói ắt hẳn tiêu tử ngươi đã nghe. Thiết tưởng ta cũng nên cho ngươi biết một điều, ta là người kém nhẫn nại. Không những thế, về thủ đoạn thì ta có thừa. Ta hy vọng ngươi đủ thông minh để hiểu ẩn ý ta muốn nói.

Có cơ hội mở miệng, Mạnh Đạt Nhân nói ngay, không chần chừ :

- Nói về thủ đoạn, ta thừa biết thế nào là thủ đoạn của lão, một trong tam vị trưởng lão của Thân Môn.

Lão Không tỏ ra đặc ý :

- Ngươi cảm phần vì ta xuất kỳ bất ý chế trụ ngươi, không đường đường cùng ngươi động thủ ? Nếu là vì chuyện này, ta khuyên ngươi nên biết chấp nhận sự thật, cho dù ngươi có luyện công thêm đôi ba mươi năm nữa vẫn không là đối thủ của ta. Ngươi chớ vọng tưởng rồi sẽ có ngày cùng ta giao đấu.

Mạnh Đạt Nhân cười lạnh :

- Chuyện chưa đến không thể nói trước. Huống chi, điều ta muốn nói lại không phải chuyện này. Có lẽ lão không bao giờ ngờ, rằng ta đã biết lão hạ thủ nhị trưởng lão như thế nào. Và chỉ vì để chiếm đoạt tìn vật tuyển chọn của nhị trưởng lão, thủ đoạn của lão...

Ngay khi nghe Mạnh Đạt Nhân đề cập đến chuyện này. Có lẽ như lão Không hoàn toàn không ngờ, đúng như lời Mạnh Đạt Nhân vừa bảo. Lão Không có một thoáng ngỡ người và không kịp ngăn Mạnh Đạt Nhân lại. Nhưng ngay sau đó, dọ kịp trấn tĩnh và trấn tĩnh thật mau, lão Không liền quát, quyết không để Mạnh Đạt Nhân nói hết lời :

- Ngươi nói năng quàng xiên gì thế, tiêu tử ? Hay ngươi muốn ám chỉ, Hoàng lão đại vì mưu đồ bất lợi cho bốn môn đã bị Đổ lão nhị phát hiện, nên Hoàng lão đại phải giết Đổ lão nhị ?

Đoạn lão Không vờ làm mặt phẫn nộ :

- Thảo nào bấy lâu nay bốn môn vẫn không được tin gì của Đổ lão nhị. Nếu ta đoán không lầm cái chết của Đổ lão nhị nhất định phải có phần của ngươi. Đã vậy trong lúc chờ môn chủ đến, chiếu theo môn quy xử trị ngươi, vì tình bằng hữu thâm giao cũng là tình đồng môn sư huynh đệ, ta phải vì Đổ lão nhị cho ngươi nếm chút mùi lợi hại.

Là người chủ xưởng toàn bộ sự việc ở đây, lão Không không những giành phần nói cho mình mà khi hành sự lão cũng không để bất kỳ ai xen vào hoặc kịp có phản ứng.

Và để thực hiện đúng như lời vừa đe dọa, lão Không vẫn bằng thủ pháp cách không bắt ngờ vẩy xạ vài tia chỉ kình vào Mạnh Đạt Nhân.

Viu...

Huyệt định thân vẫn đang bị chế trụ, đáng lý Mạnh Đạt Nhân phải bất động, cho dù có bị đối phương làm gì bất lợi cho thể xác. Nhưng với thủ pháp lão Không vừa thi triển thì khác, Mạnh Đạt Nhân ngay khi bị vài tia chỉ kình xạ trúng vào, toàn thân liền mềm nhũn ra, đến nỗi hai chân phải

khuyu xuống, chúng tỏ đôi chân đó đến chút sức lực để chi trì thân hình cũng không thể thực hiện nổi chức năng tối thiểu đó.

Và Mạnh Đạt Nhân chỉ có thể hiểu nguyên nhân, biết rõ sự thật, khi nghe lão Không thần nhiên ra lệnh cho một nhân vật :

- Vũ Văn chuyên sứ mau đưa tiểu tử vào bí thất. Tiểu tử đã bị phé bỏ võ công, đỡ cho chúng ta khỏi phải ngày đêm canh giữ.

Câu nói này của lão Không ngay lập tức tạo nổi kinh hoàng cho Mạnh Đạt Nhân.

Nhìn lão bằng ánh mắt căm phẫn, Mạnh Đạt Nhân càng căm phẫn hơn khi nhận ra bản thân đến chút sức lực để gào thét cũng không thể thực hiện.

Bất giác, Mạnh Đạt Nhân chỉ phát lên những âm thanh khào khào :

- Lão thật độc ác ! Mối thù này, ta...

Lão Không vẫy ta :

- Người nên để dành sức để đối chất với Đồ lão nhị một khi người xuống tuyên đài gặp lão. Giải y đi !

Trong cái vẫy tay, lão đã kịp thời dùng thủ pháp cách không điem vào á huyết của Mạnh Đạt Nhân. Vậy là hết, đến nói cũng không thể nói, cảm nhận bất an lúc này của Mạnh Đạt Nhân giờ đã niền thành sự thật.

Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn tuyệt vọng khi bị tam chuyên sứ họ Vũ Văn đưa dần theo bí đạo, đến một bí thất, nằm ẩn đâu đó dưới nền khu trang viện.

Nhưng diễn biến vẫn không dừng ở đây, ngay khi đưa Mạnh Đạt Nhân vào bí thất và lồi vào bí mật cũng bị Vũ Văn tam chuyên sứ phong kín lại, Mạnh Đạt Nhân chợt lầy lẹm khi nhận ra bản thân vẫn bị Vũ Văn tam chuyên sứ tiếp tục đưa đi.

Sau một loạt tiếng động lạ tai, bí thất này dường như chưa phải là chỗ tận cùng của bí đạo, Vũ Văn tam chuyên sứ tiếp tục đưa Mạnh Đạt Nhân đi theo nhiều lối quanh co bí hiểm để đến một nơi nào đó hoàn toàn bị bóng tối bao phủ.

Đến lúc này, lần đầu tiên Mạnh Đạt Nhân nghe vị tam chuyên sứ phát thoại, cho dù chỉ là lời lảm nhảm, cốt ý tự nói một mình và không cần Mạnh Đạt Nhân phải đáp lại :

- Người yên tâm ! Nếu những gì người vừa tiết lộ đều là sự thật, ta đoán chắc tính mạng người sẽ được bảo toàn. Chỉ cần ta nghĩ được cách phát động cơ quan cuối cùng này, chúng ta sẽ thoát. Không Gia Lập dù có tâm cơ đến đâu cũng không thể tương trước những hành động của ta. Mà cũng lạ, đây là khu trang viện bỏ hoang từ lâu, có ai ngờ bên trong lại ẩn tàng nhiều cơ quan hiểm trở. Chỉ tiếc, vậy là ta không còn cơ hội lưu lại đây lâu hơn để tìm hiểu. Bằng không, nhất định ta sẽ khám phá ai đã từng là chủ nhân nơi này.

Đối với Mạnh Đạt Nhân, lời lảm nhảm của vị tam chuyên sứ ngay lập tức đem lại tia hy vọng. Không phải tia hy vọng cho bản thân vì người bị phé

võ công như Mạnh Đạt Nhân đâu thể trong một sớm một chiều tìm được cách khôi phục. Hay nói đúng hơn, đó chỉ là điều vọng tưởng xa vời, mà là niềm hy vọng cho Thần Môn, chí ít cũng có người không đồng tình với hành vi của lão Không Gia Lập, đệ tam trưởng lão của Thần Môn. Và nếu sự tình cứ thế chuyển biến, âm mưu của lão Không sẽ bị phát hiện, lão sẽ bị quả báo, đây là điều duy nhất khiến Mạnh Đạt Nhân mãn nguyện. Mãi nghĩ, Mạnh Đạt Nhân vậy là không còn nghe vị tam chuyên sứ lắm nhảm những gì nữa. Mạnh Đạt Nhân chỉ chú tâm trở lại khi nghe vị tam chuyên sứ đột nhiên kêu lên :

- Không thể được ! Những cơ quan sau này ngoài ta ra, Không Gia Lập không thể nào biết. Cớ sao lão có thể phát động cơ quan và truy đuổi ta nhanh đến vậy ?

Cũng lúc này, Mạnh Đạt Nhân mơ hồ nghe thanh âm của lão Không vang đến :

- Vũ Văn Kinh Nhượng ! Ta biết ngươi vẫn còn ở bên trong bí đạo. Không ngờ ngươi lại có tiểu tâm, vì muốn chiếm hữu bí kíp Vạn Lưu nên dám lợi dụng cơ quan thực hiện mưu đồ. Nếu ngươi hồi tâm chuyển ý, ngay lúc này giao tiểu tử lại cho ta, ta sẽ niệm tình nghĩ rằng ngươi vì mối gia thù nên để dục niệm làm mờ lý trí, sẽ không quy tội ngươi mưu phản như đã xảy ra với Hoàng lão đại.

Vũ Văn Kinh Nhượng, vị tam chuyên sứ lại lắm nhảm :

- Vì sao Không Gia Lập lại am hiểu cơ quan ? Hơn hai mươi năm thân cận lão, có lẽ ngoài chuyện này ra, lão còn nhiều bí ẩn khác mà ta vì vô tâm không chịu tìm hiểu cận kề. Lão am hiểu cách sắp đặt cơ quan, chuyện này lạ thật đấy.

Có tràng cười của lão Không Gia Lập vọng đến :

- Vũ Văn Kinh Nhượng ! Kẻ thù của ngươi sau thời gian dài thất tung, có lẽ hẳn đã chết rồi cũng nên. Vậy ngươi chớ vì chút tư lợi mà làm hỏng đại sự của môn chủ. Ngươi thử nghĩ xem, nếu tin này đến tai môn chủ, bản thân ngươi đâu chỉ bị người của môn chủ truy lùng, võ lâm thất đại phái và nhất là nhị viện nhị cung cũng đâu buông tha ngươi ? Hãy cân nhắc cho kỹ ngay khi ngươi còn có cơ hội.

Mạnh Đạt Nhân lại nghe Vũ Văn Kinh Nhượng lắm nhảm :

- Chỉ cần phát động được cơ quan cuối cùng này là thoát. Nếu lão đã dối trá trong việc phủ nhận hành vi hãm hại nhị trưởng lão thì những lời này của lão cũng là lời giả dối. Ta đừng để lời của lão ta dao động. Phải nghĩ ngay cách phát động cơ quan. Ai đã bố trí cơ quan này ? Thật lạ ! Sao không thấy sinh môn ? Quanh đây toàn là tử môn, không lẽ cơ quan chỉ dẫn đến tuyệt lộ ?

Thanh âm của Không Gia Lập vang đến rõ hơn :

- Hơn hai mươi năm dài Thần Môn đã phí bao tâm huyết đào luyện ngươi, ngươi cam tâm mưu phản thật sao, Vũ Văn Kinh Nhượng ?

- Ôi chào ! Thêm một cơ quan nữa được lão khai thông ? Lão sắp vào tận đây rồi, ta phải làm sao đây ?

Không cần nghe Vũ Văn Kinh Nhượng nói câu này, Mạnh Đạt Nhân chỉ dựa vào thanh âm của lão Không càng lúc càng nghe rõ cũng hiểu lão sắp sửa vào đến tận đây. Và vô tình Mạnh Đạt Nhân cũng có chung tâm trạng hốt hoảng như Vũ Văn Kinh Nhượng. Phải chi Mạnh Đạt Nhân có thể lên tiếng, nhất định Mạnh Đạt Nhân phải hỏi thúc Vũ Văn Kinh Nhượng mau mau tìm cách phát động cơ quan cuối cùng, vì tình thế đã đến lúc khẩn trương lắm rồi.

Vì không thể lên tiếng và vì biết Vũ Văn Kinh Nhượng vậy là không có cách nào phát động được cơ quan cuối cùng nên Mạnh Đạt Nhân không hề oán trách khi nghe Vũ Văn Kinh Nhượng một lần nữa lầm nhảm nói vào tai Mạnh Đạt Nhân :

- Ta bại trận rồi, tiểu tử. Đành vậy thôi, ta đành vì ta phải giao người lại cho Không Gia Lập thôi. Người đừng trách ta, một kẻ thật sự lực bất tòng tâm.

Và Mạnh Đạt Nhân nhận thấy bản thân đang bị Vũ Văn Kinh Nhượng đưa đi ngược lại.

Tiếng cơ quan phát động vang lên cùng với ánh sáng từ ngọn đuốc do lão Không cầm trên tay cũng ủa vào, soi tỏ nụ cười đắc ý của lão Không.

Không Gia Lập càng đắc ý khi nghe Vũ Văn Kinh Nhượng bối rối giải bày :

- Không trưởng lão xin chớ trách ! Vũ Văn Kinh Nhượng mỗ vì tình cờ... tình cờ phát hiện trong bí thất này còn nhiều cơ quan ẩn tàng. Vì sợ có người do am hiểu cơ quan sẽ theo lối hậu vào giải cứu tiểu tử nên Vũ Văn Kinh Nhượng mỗ không thể không thử tìm hiểu. Cũng may bí đạo chỉ đưa đến đây là hết. Không trưởng lão có thể an tâm được rồi.

Không Gia Lập đưa cao ngọn đuốc, quan sát khắp lượt nơi mà Vũ Văn Kinh Nhượng vừa bảo là chỗ tận cùng.

Đoạn lão gật gù, đưa một tay về phía Vũ Văn Kinh Nhượng :

- Căn tắc vô ưu, Vũ Văn tam chuyên sứ càng cần trọng, Không mỗ càng yên tâm. Hóa ra lúc này Không mỗ đã ngờ sai cho Vũ Văn tam chuyên sứ ? Nào, hãy giao tiểu tử cho Không mỗ.

Mạnh Đạt Nhân hoàn toàn không tin Không Gia Lập lại để cho Vũ Văn Kinh Nhượng dễ dàng thuyết phục như vậy. Nhưng có tin hay không, đó không phải chuyện của Mạnh Đạt Nhân. Huống chi, dù Mạnh Đạt Nhân có muốn cũng không thể lên tiếng để nói xen vào.

Và khi tay của Không Gia Lập vừa chạm vào Mạnh Đạt Nhân, thật kỳ quái, Mạnh Đạt Nhân có cảm nhận như lão Không Gia Lập đang cố tình truyền nội lực vào thân thể chàng.

Cũng lúc này, ngay khi Mạnh Đạt Nhân bị bắt buộc phải tiếp nhận luồng chân khí cuộn cuộn của lão Không, vì Vũ Văn Kinh Nhượng vẫn còn giữ

Mạnh Đạt Nhân trên tay, chưa giao hẳn cho lão Không. Mạnh Đạt Nhân nghe Vũ Văn Kinh Nhượng đột nhiên kêu học lên một tiếng thật lớn :

- Không trưởng lão... Hự !

Lập tức Vũ Văn Kinh Nhượng bị bắn lùi. Và nếu Không Gia Lập không kịp chớp giữ lấy Mạnh Đạt Nhân, có lẽ Mạnh Đạt Nhân cũng bị bắn lùi cùng với Vũ Văn Kinh Nhượng.

Thủ pháp của Không Gia Lập thật vô lượng, Mạnh Đạt Nhân nghe lão cười dài :

- Người nghĩ ta sẽ tiếp tục tin người sao ? Bây giờ người đã bị công phu Cách Sơn Đả Ngưu của ta gây nội thương trầm trọng. Hãy ngoan ngoãn nằm đó chờ môn chủ đến trị tội người. Ha... ha...

Dứt tiếng cười, thuận tay, Không Gia Lập ném luôn Mạnh Đạt Nhân vào trong, nằm đè lên thân hình Vũ Văn Kinh Nhượng.

Vù...

Sau đó, Không Gia Lập lại cười :

- Nếu nơi này đã là tuyệt lộ, càng hay, nó sẽ là nơi tạm giam cầm bọn người. Ha... ha...

Và ánh đuốc phụt tắt, cho biết Không Gia Lập đã bỏ đi, có lẽ cơ quan cũng bị lão phong kín từ phía ngoài.

Không thể động cựa, Mạnh Đạt Nhân nằm im, nghe Vũ Văn Kinh Nhượng lại lảm nhảm bằng giọng thều thào của người đã thật sự bị nội thương nghiêm trọng :

- Người nói quả không sai, tiểu tử, Không Gia Lập quả nhiên là có thủ đoạn khó lường. Chỉ trách ta đã quá xem thường lão.

Đột nhiên Mạnh Đạt Nhân nghe Vũ Văn Kinh Nhượng đổi giọng :

- Ta quên mất, người đã bị chệch trụ á huyết. Thảo nào những gì ta nói vẫn không nghe có lời nào hỏi đáp. Được rồi ! Hy vọng ta vẫn còn đủ chân lực để giải khai á huyết cho người.

Nằm đè lên trên Vũ Văn Kinh Nhượng, Mạnh Đạt Nhân nhận biết Vũ Văn Kinh Nhượng ở phía dưới đang xoay sở tìm cách với được tay đến á huyết của Mạnh Đạt Nhân.

Vũ Văn Kinh Nhượng đã bị nội thương, việc xoay trở vừa khó khăn vừa gây nhiều đau đớn.

Cuối cùng, mọi cố gắng của Vũ Văn Kinh Nhượng chỉ làm cho Mạnh Đạt Nhân bị lăn tròn, lăn từ người của Vũ Văn Kinh Nhượng xuống nền đá.

Cạch !

Lúc va xuống nền đá, dưới thân Mạnh Đạt Nhân bỗng vang lên một thanh âm kỳ lạ.

Liền lúc đó, một chuỗi tiếng động kỳ quái vang lên, tạo sự kinh ngạc tột cùng cho Vũ Văn Kinh Nhượng :

- Cơ quan đã phát động ? Tiểu tử, người đã làm như thế nào khiến cơ quan phát động ?

Nền đá bỗng nghiêng trút về một bên, Mạnh Đạt Nhân lăn theo và có cảm nhận đang rơi vào một khe vực không đáy.

Vù...

Có lẽ Vũ Văn Kinh Nhượng cũng bị chung số phận. Mạnh Đạt Nhân ngoài tiếng gió thổi ù ù qua tai vẫn nghe thanh âm của Vũ Văn Kinh Nhượng mờ hồ vang vọng :

- Trong tử lộ chính là sinh lộ ? Cuối cùng ta đã hiểu cách bố trí cơ quan ở đây.

Phịch.

Mạnh Đạt Nhân bị va chạm, toàn thân chưa kịp cảm nhận nỗi đau thì thần trí đã mê lịm....

*

* *

Tỉnh lại, hình ảnh đầu tiên Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy là một đỉnh núi cao thật cao. Và lấp ló ngay sau đỉnh núi là ánh dương quang vẫn còn gay gắt của giờ mùi sắp tàn.

Tiếp đó, tiếng hô hấp trì trệ của Vũ Văn Kinh Nhượng vang lên khiến Mạnh Đạt Nhân chuyển dần mục quang xuống dưới. Nơi Mạnh Đạt Nhân đang nằm là một khoảng sân trống, bên cạnh một ngôi từ đường hoang phế với hàng chữ đã bị rêu phong che phủ gần kín. Dầu vậy, Mạnh Đạt Nhân vẫn đọc được hàng chữ là "Gia Miếu Vũ Văn".

Kinh ngạc vì sự trùng hợp, Mạnh Đạt Nhân đưa mắt tìm kiếm Vũ Văn Kinh Nhượng, là người rất có thể có liên quan với ngôi miếu của Vũ Văn gia.

Đến lúc phát hiện ra, Mạnh Đạt Nhân càng thêm kinh ngạc, hóa ra Vũ Văn Kinh Nhượng đang nằm ngay bên dưới thân Mạnh Đạt Nhân. Ở đó, Vũ Văn Kinh Nhượng vẫn tiếp tục phát ra từng nhịp hô hấp đình trệ.

Gắn gương lẫn người qua một bên, lúc ngôi ngay bên cạnh, Mạnh Đạt Nhân thật không biết nên mừng hay nên buồn cho số phận trớ trêu, Vũ Văn Kinh Nhượng tuy vẫn sống nhưng tứ chi cơ hồ gãy vụn.

Và Mạnh Đạt Nhân tự hiểu, lúc rơi từ trên cao xuống, do Mạnh Đạt Nhân rơi sau nên vô tình ngã đè lên Vũ Văn Kinh Nhượng. Kết quả, nếu Mạnh Đạt Nhân nhờ may, vẫn còn giữ thân thể lành lặn thì Vũ Văn Kinh Nhượng kém may mắn hơn, kể từ lúc này vĩnh viễn đã biến thành phế nhân.

Mạnh Đạt Nhân cố lay gọi Vũ Văn Kinh Nhượng :

- Thúc thúc ! Vũ Văn thúc thúc !

Được một lúc, Vũ Văn Kinh Nhượng mở mắt nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Chúng ta... chúng ta thoát rồi ư ?

Mạnh Đạt Nhân nao lòng :

- Cũng không hẳn là thoát. Thúc thúc thử nhìn xem, nơi này có gọi chút nào sự thân thuộc cho thúc thúc không ?

Và với tình cảnh hiện giờ của thúc thúc, liệu chúng ta có cách nào vượt qua ngọn núi kia không ?

Cả hai, không ai có thể nói lớn tiếng hơn ai, một người vì kiệt lực, người còn lại thì võ công chẳng còn, cả hai chỉ có thể đối thoại bằng những thanh âm ào ào khó nghe.

Vũ Văn Kinh Nhượng gượng kêu lên khi nhìn thấy ngôi miếu từ đường :
- Sao lại là "Gia Miếu Vũ Văn" ? Nếu là vậy, người hãy vào đó xem, có phải có linh vị của gia tổ, Vũ Văn Kinh Hầu ?

Nghe câu nói này, Mạnh Đạt Nhân biết, vậy là Vũ Văn Kinh Nhượng đã hiểu rõ tình trạng bản thân, có nghĩa là Vũ Văn Kinh Nhượng đã ít lắm là một lần tỉnh lại trước Mạnh Đạt Nhân và sau đó lại hôn mê vì kiệt lực.

Không còn võ công, di chuyển thật khó khăn. Phải mất một lúc lâu Mạnh Đạt Nhân mới có thể quay trở lại với Vũ Văn Kinh Nhượng đang chờ đợi. Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Đúng là có một linh vị như thế.

Vũ Văn Kinh Nhượng tỏ ra nôn nóng :

- Treo phía sau linh vị ắt phải có một bức hoành phi...

Mạnh Đạt Nhân không muốn Vũ Văn Kinh Nhượng phải mệt vì hỏi nhiều, vội đáp lời :

- Vãn bối có nhìn thấy. Đó là bức hoành phi trên có ghi ba chữ "Thái Cực Đồ".

Vũ Văn Kinh Nhượng thở hắt ra :

- Người còn nhớ những nét vẽ trên Thái Cực Đồ ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Vãn bối có nhìn. Và nếu vãn bối không làm thì đó chính là họa đồ, vẽ lại tường tận từng lối đi, cũng như cách thức phát động cơ quan của khu trang viện trên kia.

Vũ Văn Kinh Nhượng kinh ngạc :

- Vì sao người đoán biết điều đó trong khi chính ta mới nghĩ ra ?

Mạnh Đạt Nhân ào ào giải thích :

- Vãn bối đoán biết nhờ sự am hiểu cơ quan một cách kỳ lạ của lão Không Gia Lập. Có thể đoán, giữa Không Gia Lập và Vũ Văn gia phải có mối liên quan không tầm thường. Chưa hết, nếu chính thúc thúc chưa biết gì về ngôi trang viện trên kia, cũng không ngờ ngôi trang viện là vật sở hữu của Vũ Văn lệnh tổ, vãn bối có thể đoán Không Gia Lập từ lâu đã biết ai là chủ nhân của ngôi trang viện. Và không biết chừng, chính Không Gia Lập đã cố tình chọn khu trang viện làm nơi trú thân và làm ra vẻ chỉ tình cờ phát hiện.

Vũ Văn Kinh Nhượng trở mắt :

- Người đoán thật chính xác. Vậy người thử đoán xem, lão có ý gì ?

Mạnh Đạt Nhân chột thở dài :

- Văn bói chỉ có thể đoán nếu được thúc thúc giải thích rõ hơn về mối thù của thúc thúc.

Vũ Văn Kinh Nhượng chột vỗ lế :

- Người có ý nghi ngờ chính Không Gia Lập là kẻ thù của ta ?

Mạnh Đạt Nhân không đáp.

Hiếu ý, Vũ Văn Kinh Nhượng từ từ nhắm mắt lại, miệng lờ lờ thuật:

- Mấy mươi năm trước, Vũ Văn gia lâm họa diệt gia, ta được mẫu thân đưa mãi đến tận phương Bắc để tìm chỗ dung thân. Ngoài tính danh kẻ thù là một người ở họ Đào, ta không còn manh mối nào khác.

Mạnh Đạt Nhân nghi ngại :

- Với manh mối thế này, thúc thúc làm sao tìm được kẻ thù vì nguyên nhân nào sát hại Vũ Văn gia chứ ?

- Ta chỉ biết giữa gia tổ và kẻ thù từng có thời gian mê luyện một mỹ nhân.
- Là ai ?

- Mỹ nhân này không mấy khi xuất hiện, chỉ được giang hồ biết đến qua ngoại hiệu Thanh Thanh Tiên Tử.

- Thanh Thanh Tiên Tử ? Sau đó thì thế nào ?

Vũ Văn Kinh Nhượng vụt mở mắt, nở một nụ cười gượng :

- Chuyện xảy ra đã lâu, kể từ khi gia tổ còn chưa lập gia thất. Sau đó Thanh Thanh Tiên Tử biến mất, gia tổ lại yên bề gia thất, chuyện này nhất định không phải là nguyên nhân khiến kẻ thù vì đố kỵ tìm cách hãm hại toàn gia Vũ Văn. Người chớ phí công tìm hiểu về phương diện này.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Đã có ít manh mối thì bất kỳ manh mối nào dù nhỏ cũng không thể bỏ qua. Văn bói có giả thuyết này, thúc thúc thử nghe xem sao.

Vũ Văn Kinh Nhượng gật đầu :

- Người nói thử xem.

- Trước hết hãy nói về trường hợp thúc thúc được thu nhận vào Thần Môn. Phải chăng đó là thúc thúc mang nặng mối gia cừu và tình cờ được các chuyên sứ thời đó phát hiện ?

- Đúng vậy ! Xem ra người biết khá rõ cách thu nhận môn nhân của bốn môn ?

Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Chính đại trưởng lão đã nói cho văn bói biết. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Điều quan trọng là lúc đó Không Gia Lập giữ thân phận gì ở Thần Môn ?

- Là tam trưởng lão như bây giờ. Sao ?

- Vì chỉ có thất vị chuyên sứ mới có quyền đi lại trên giang hồ nên Không Gia Lập tuyệt nhiên không hay biết chuyện thúc thúc được thu nhận ?

- Mãi đến khi ta đến Thần Đàn lập thế, ta và lão mới lần đầu gặp nhau.

Người vẫn đề quyết lão chính là kẻ thù của ta ?

Cố ý bỏ qua không đáp, Mạnh Đạt Nhân lại hỏi :

- Trước khi là trưởng lão, phải chăng Không Gia Lập đã từng là đại chuyên sứ ?

- Không sai ! Sao ngươi biết ?

Mạnh Đạt Nhân cười nhẹ :

- Bạch Quan Nhật, đệ thất chuyên sứ đã nói cho vbb biết.

Vũ Văn Kinh Nhượng giật mình :

- Ngươi cũng biết Bạch Quan Nhật ? Hiện y ở đâu ? Bấy lâu nay dường như y cô tình lẫn tránh bốn môn ?

- Chuyện đó sẽ nói. Giờ thì thúc thúc nghe đây, vì Không Gia Lập từng là đại chuyên sứ nghĩa là từ lâu lắm rồi lão từng qua lại trên giang hồ ?

Vũ Văn Kinh Nhượng hoang mang :

- Điều đó thì đương nhiên rồi. Nhưng...

- Thúc thúc chớ quá nôn nóng, hãy thử nghĩ xem, giả như Không Gia Lập chính là kẻ họ Đào độ nào. Do tình cờ, sau lần cùng lệnh tổ có chung một ý trung nhân, họ Đào vì kém thế nên sinh phần hận, lão đã được thất vị chuyên sứ đó phát hiện và thu nhận. Mỗi hận vẫn còn, sau khi được thăng lên hàng chuyên sứ, lão lợi dụng lúc đi lại trên giang hồ để cố tìm tông tích lệnh tổ. Và khi tìm thấy...

Vũ Văn Kinh Nhượng kinh hãi, cổ ngóc đầu lên :

- Nếu giả thuyết này đúng, chính Không Gia Lập đã hãm hại toàn gia Vũ Văn ? Và ta đã tình cờ để lộ lai lịch khi được thu nhận vào Thần Môn ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Cách sắp đặt của Thần Môn lúc thu nhận môn đồ tuy khắc khe nhưng vô tình tạo chỗ dung thân cho những ai có tâm địa độc ác. Do họ Không sau đó lên hàng trưởng lão, vì không còn đi lại trên giang hồ nên thúc thúc dù cố tìm cũng vô ích. Huống chi lão trước đó đã thay tên đổi họ...

- Muốn được thu nhận phải được thất vị chuyên sứ đồng tình sau thời gian dài tìm hiểu xuất xứ lai lịch. Một kẻ ở họ Đào không thể ung dung chuyển sang họ Không mà không bị thất vị chuyên sứ phát hiện.

Mạnh Đạt Nhân cười nhạt :

- Giả như thất vị chuyên sứ thời đó đều đồng lòng che dấu sự thật thì sao ?

- Không thể có chuyện này. Vì được đặc cách lên hàng chuyên sứ hay không phải có sự ưng thuận của tam vị trưởng lão, sau đó còn chờ quyết định tối hậu của môn chủ.

- Vào thời đó, phải chăng Thần Môn vẫn chưa chưa có môn chủ ?

- Không sai ! Và...

- Và vị môn chủ hiện giờ chính là nhân vật tạm thời chấp chương quyền môn chủ lúc đó ?

Vũ Văn Kinh Nhượng càng thêm kinh ngạc :

- Nội tình của bốn môn như thế nào ngươi đều thông tỏ, phải chăng tất cả là do Hoàng Kim Hoan, đại trưởng lão của bốn môn nói cho ngươi nghe ?

Tuy cũng là câu nói bày tỏ sự kinh ngạc như bao lần trước Vũ Văn Kính Nhượng đã kinh ngạc, nhưng ở câu nói lần này dường như có một điểm nào đó thoáng gây sự chú tâm cho Mạnh Đạt Nhân.

Điều này chỉ xuất hiện trong tâm trí Mạnh Đạt Nhân và là xuất hiện qua như tia chớp, hướng chỉ mạch của câu chuyện vẫn đang diễn tiến thông suốt nên ngay sau đó hầu như Mạnh Đạt Nhân đã quên đi. Và mạch truyện lại tiếp tục. Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Cũng không khó hiểu đâu, thúc thúc. Vì cách đây gần một năm, chính đại trưởng lão đã có ý định tuyển chọn văn bồi là người sẽ đi vào Phong Thần Liên Hoàn Động vào tiết Đoan Ngọ sắp tới đây. Muốn vậy đại trưởng lão phải cho văn bồi hay biết những nội tình có liên quan đến bốn môn.

Wũ Văn Kính Nhượng thật sự quan tâm :

- Đại trưởng lão đã chọn người ?

Mạnh Đạt Nhân nhẹ lắc đầu :

- Đã chọn nhưng văn bồi chưa chấp thuận ?

- Tại sao ?

Mạnh Đạt Nhân gượng cười :

- Nguyên nhân tuy có nhiều nhưng chủ yếu chỉ có một. Đó là văn bồi chưa tin lắm vào điều đại trưởng lão cáo giác !

- Hoàng Kim Hoán cáo giác chuyện gì ?

Một lần nữa trong câu nói của Vũ Văn Kính Nhượng tạo một sự chú tâm kỳ lạ cho Mạnh Đạt Nhân. Và lần này, điều đó vô tình mách bảo Mạnh Đạt Nhân phải cẩn trọng.

Cẩn trọng ai và cẩn trọng về điều gì thì ngay lúc này Mạnh Đạt Nhân khó thể minh định, tuy nhiên, dẫu sao nhờ điều này đã vô tình nhắc nhở lại lời đã hứa với đại trưởng lão là sẽ không đề cập chuyện đại trưởng lão nghi ngờ vị môn chủ đương nhiệm cho bất kỳ ai khác nghe.

Nhớ đến lời đã hứa, Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng giải thích :

- Chuyện đại trưởng lão cáo giác có liên quan đến sự thất tung kỳ bí của hai đời môn chủ. Tuy vậy, thúc thúc này, điều chúng ta đang nói không có liên quan đến chuyện này. Văn bồi muôn thúc thúc biết rằng đừng quá tin vào vị môn chủ đương nhiệm.

Wũ Văn Kính Nhượng bỗng chớp mắt :

- Là đại trưởng lão bảo người như thế ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Đâu cần đại trưởng lão nói. Chính văn bồi đã trải qua kinh nghiệm này, đó là lần môn chủ quý môn vì muốn chiếm đoạt tín vật tuyển chọn, tưởng rằng đại trưởng lão đã trao cho văn bồi, nên đã xô văn bồi xuống vực để hãm hại văn bồi.

- Nghĩa là Hoàng lão đại chưa giao tín vật tuyển chọn cho người ?

Một ý nghĩ vừa lóe lên trong tâm trí Mạnh Đạt Nhân : "Sao Vũ Văn thúc thúc không gắng hỏi ta về hành vi độc ác của vị môn chủ đương nhiệm, chỉ

quan tâm đến ta đã được hoặc chưa được đại trưởng lão giao cho tín vật tuyên chọn ?"

Từ câu nghi vấn này, Mạnh Đạt Nhân chợt nhớ lại hai lần vừa rồi đã được linh trí mách bảo và là qua hai lần đề cập đến đại trưởng lão do Vũ Văn Kinh Nhượng nhắc đến.

Cảnh giác với mối nguy hiểm quá mơ hồ, Mạnh Đạt Nhân mỉm cười :

- Đó là điều kiện làm cho vãn bối hài lòng.

- Nghĩa là sao ?

- Thật là may mắn vì vãn bối vẫn chưa được đại trưởng lão giao cho tín vật tuyên chọn. Nếu không, với bản thân giờ đã bị Không Gia Lập phế bỏ võ công, tín vật đó có do vãn bối cất giữ chỉ là vô ích.

Vũ Văn Kinh Nhượng âm ừ :

- Người nghĩ như thế cũng phải. trở lại câu chuyện đang nói dang dở, phải chăng người nghi ngờ Không Gia Lập đã thay tên đổi họ và việc thay đổi đó dù môn chủ có biết nhưng vẫn có nguyên nhân khiến môn chủ bỏ qua không truy cứu ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Cứ suy nghĩ theo giả thuyết lúc nãy của vãn bối thì rõ, Không Gia Lập nhờ được Thần Môn thu nhận nên có sở học thượng thừa. Lợi dụng sở học này và nhân được cơ hội được qua lại trên chốn giang hồ, Không Gia Lập đâu khó khăn gì trong việc hủy diệt toàn gia Vũ Văn ? Sau đó, từ khi được thăng lên hàng trưởng lão, Không Gia Lập không còn dịp xuất đầu lộ diện, thúc thúc đương nhiên không thể tìm thấy tung tích hắn. Có thể nói...

Vũ Văn Kinh Nhượng đột nhiên ngắt lời :

- Nhưng cho đến giờ người vẫn chưa đưa ra chứng cứ nào cho thấy Không Gia Lập đích thực là thù nhân của Vũ Văn gia ?

Mạnh Đạt Nhân cười nhạt :

- Chẳng phải thúc thúc từng nghi ngờ, không rõ vì sao Không Gia Lập vẫn am hiểu thuật bố phòng cơ quan đó sao ?

- Phải, ta có nghi ngờ. Nhưng...

- Đây là lời giải thích. Sau khi hủy diệt Vũ Văn gia. Nhất định Không Gia Lập đã từng đến ngôi "Gia Miếu Vũ Văn" này. Và nếu vãn bối còn phát hiện bức họa trong Thái Cực Đồ đó chính là cách di chuyển và cách phát động những cơ quan ở khu trang viện trên kia thì người có tâm cơ như Không Gia Lập có sao không thể phát hiện ?

Vũ Văn Kinh Nhượng gật gù :

- Nói cũng phải ! Nhưng việc phát hiện và hiểu Thái Cực Đồ là một chuyện, đâu đủ để bảo Không Gia Lập là thù nhân của Vũ Văn gia ? Chẳng phải chính người vì tình cờ cũng vừa nhìn thấy và hiểu Thái Cực Đồ đó ư ? Không lẽ vì thế ta lại bảo người cũng là kẻ thù đã hại toàn gia Vũ Văn ?

- Vậy thì còn một nguyên do nữa. Đó là Không Gia Lập cố tình lấy mạng thúc thúc. Vào lúc này, đối với Thần Môn đang là lúc cần người, trừ khi

tội chứng của thúc thúc quá rõ, không thể buông tha, thì ngay lúc này Không Gia Lập đâu còn có lẽ nào khác ngoài việc diệt trừ mầm mống hậu họa nên mới hạ thủ thúc thúc ?

Nghe đến đây, đột nhiên Vũ Văn Kinh Nhượng bật cười :

- Người chỉ quá suy diễn thôi. Vì kỳ thực, Không Gia Lập nào có hạ thủ ta ? Ha ... ha...

Tiếng cười của Vũ Văn Kinh Nhượng, dù đó là tràng cười vô lực, nhưng vẫn gây kinh ngạc cho Mạnh Đạt Nhân.

Mạnh Đạt Nhân trở mặt :

- Thúc thúc hiện ra thân thể như thế này mà còn bảo Không Gia Lập không có ý hạ thủ thúc thúc sao ?

Hai mắt Vũ Văn Kinh Nhượng vụt lên quắc lên phần nộ :

- Ta muốn nói, chính người đã gây cho ta nông nỗi này, khiến khổ nhục kế do ta và lão Không phí công sắp đặt bỗng hóa ra sự thật, biến ta thành phế nhân thật sự.

Mạnh Đạt Nhân bàng hoàng :

- Khổ nhục kế ? Ý của thúc thúc là...

Wũ Văn Kinh Nhượng vụt ngóc đầu lên thật cao :

- Là chưa hề bị Không Gia Lập hạ thủ. Chỉ do người và do thần xui quỷ khiến thế nào đó, đã để cho người lúc rơi xuống lại rơi sau và còn rơi đúng vào ta, làm ta phải gãy vụn tứ chi như bây giờ.

Mạnh Đạt Nhân kinh tâm, cố đứng lên và tìm cách bước lùi lại.

Và như để minh chứng đó là sự thật, rằng Vũ Văn Kinh Nhượng không hề bị nội thương do Không Gia Lập dùng thủ pháp Cách Không Đả Ngưu kích vào, nghĩa là Vũ Văn Kinh Nhượng vẫn còn đầy đủ chân lực, lão chột quát :

- Ta phải giết người để đòi lại những gì người đã gây cho ta. Xem đây!

Không thể động đậy tứ chi, nhưng Vũ Văn Kinh Nhượng lại có biện pháp là dùng miệng thổi bật ra một luồng chân khí. Và luồng khí này tuy không đủ lợi hại như uy lực một chưởng kinh nhưng đối với một người đã bị phế bỏ võ công như Mạnh Đạt Nhân thì đó vẫn là một chiêu sát thủ.

Viu...

Mạnh Đạt Nhân tuy biết không thể thoát nhưng không lẽ cứ cam tâm chờ chết. Với bản năng tự nhiên, Mạnh Đạt Nhân vừa xoay ngang người vừa gắng sức bước tạt qua một bên, hy vọng như thế sẽ khiến luồng kinh khí hiểm độc kia đi chệch mục tiêu.

Mạnh Đạt Nhân tuy đã gắng sức nhưng kết quả vẫn là điều có thể đoán biết.

Bùng !

Luồng kinh khí đập vào bờ vai của Mạnh Đạt Nhân và dư kinh còn đẩy Mạnh Đạt Nhân ngã loạng choạng vào ngói "Gia Miếu Vũ Văn".

Không còn võ công nên không thể dễ dàng ổn định cước bộ, Mạnh Đạt Nhân ngay sau đó phải ngã lộn thõm vào bên trong ngôi gia miếu.

Huych !

Tiếng quát tháo của Vũ Văn Kinh Nhượng lại vang lên :

- Người chạy đâu cho thoát ! Không giết được người, ta thì không làm người ! Hừm !

Tuy không nhìn thấy nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn đoán biết Vũ Văn Kinh Nhượng ngay khi quát xong có lẽ đang thổi một luồng kinh khí vào bên trong ngôi gia miếu.

Mạnh Đạt Nhân nghe tiếng kinh phong xé gió lao đi.

Viu...

Đúng lúc này, Mạnh Đạt Nhân chợt nghe thanh âm của lão Không Gia Lập bật quát :

- Mau dừng lại ! Không được giết tiểu tử !

Vậy là rõ, Mạnh Đạt Nhân nhắm mắt thở dài, Không Gia Lập hiện thân, quả nhiên đây là khổ nhục kế do bọn họ đồng mưu nghĩ ra.

Àm !

Tiếng ngọn kinh chạm vào ngôi gia miếu liền vang rền vào tai Mạnh Đạt Nhân. Và qua tiếng chạm kinh cứ âm âm kéo dài, Mạnh Đạt Nhân dù đang lúc tính mạng như chỉ mảnh treo chuông nhưng vẫn phải nghĩ ngay đến một điều. Đó là ngôi gia miếu chắc chắn không được kiến tạo độc lập so với ngọn núi Mạnh Đạt Nhân đã nhìn thấy. Và rất có thể ở ngay bên trong ngôi gia miếu này phải có một chỗ rỗng nào đó, đủ để cho một tiếng động khi chạm vào ngôi gia miếu sẽ phát ra tiếng âm âm kéo dài.

Mạnh Đạt Nhân vội đưa mắt nhìn dò xét khắp nơi.

Cùng lúc này, Mạnh Đạt Nhân dù không muốn cũng phải nghe tiếng gào thét kinh hoàng của lão Vũ Văn Kinh Nhượng :

- Không lão huynh định làm gì mõ ? Không lão huynh hãy đừng nhìn mõ như vậy. Đừng mà, Không lão huynh.

Tiếng của Không Gia Lập bật lên đanh ác :

- Vũ Văn Kinh Nhượng ! Giờ ngươi chỉ là một phế nhân, cho dù ta có muốn lưu lại cũng không còn giúp ích gì cho đại sự của môn chủ. Huống chi, ngươi là một kẻ vô dụng, không chịu tin vào những gì tiểu tử kia suy đoán. Hãy nghe đây, không sai, ta chính là kẻ đã thay tên đổi họ và ta cũng chính là kẻ đã hủy diệt toàn gia Vũ Văn của ngươi. Ngươi không ngờ ư ?

Ha... ha....

Diễn biến đã thay đổi quá nhanh, từ thái cực này sang thái cực khác khiến Mạnh Đạt Nhân dù có nghe tận tai cũng không thể tin vào những điều vừa nghe.

Và dĩ nhiên Vũ Văn Kinh Nhượng phải gào thét phẫn hận :

- Lão bảo sao ? Lão chính là... chính là...

Không sớm cũng không muộn, ngay lúc này Mạnh Đạt Nhân sau một lúc lâu nhìn dò xét khắp lượt chợt phát hiện ở ngay tấm bài vị có đề tên Vũ Văn Kinh Hầu như cũng có một bức Thái Cực Đồ thu nhỏ.

Vụt hiểu ra ở đó thế nào cũng có cơ quan ẩn tàng, Mạnh Đạt Nhân cố đứng lên, và chồm ngang người đến, chộp vào tấm bài vị.

Cử động của Mạnh Đạt Nhân làm cho tấm bài vị rời khỏi vị trí, lọt luôn vào tay Mạnh Đạt Nhân.

Lập tức khắp nền miếu đều chuyển động, khiến toàn bộ ngôi gia miếu phải rung chuyển như lâm cơn địa chấn.

Và có tiếng lão Không Gia Lập từ bên ngoài vang lên :

- Sao lại thế này ? Địa chấn xuất hiện ở ? Ôi chao ! Nguy mất !

Mạnh Đạt Nhân vụt hiểu. Vậy là không chỉ riêng ngôi gia miếu bị rung chuyển, khoảng sân trống ở ngoài kia do gắn liền với nền miếu nên cũng bị lay động theo, khiến lão Không Gia Lập phải thất kinh, nghĩ ngay đến cơn địa chấn.

Không bao lâu sau đó, ngôi gia miếu do không ngừng rung chuyển nên từ đó sụp xuống, bắt đầu từ phần mái từ lâu đã mục nát, kế đến là những bức vách dựng bốn bên. Và cả nền miếu cũng bị vỡ tung, mở ra một địa huyết sâu thăm thẳm, ngón gọn toàn bộ những gì bên trên đổ xuống, trong đó có cả Mạnh Đạt Nhân.

Ào... Ào...

Hết chương 18